

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1423/2024
24.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бранислава Манића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К. бр.577/20 од 11.06.2024. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.184/24 од 26.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 24.10.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бранислава Манића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К. бр.577/20 од 11.06.2024. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.184/24 од 26.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К.бр.577/20 од 11.06.2024. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од девет месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак. Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка и то трошкове оштећеног ББ на име ангажовања пуномоћника адвоката Игора Захировића, о чијој висини ће суд донети посебно решење, као и трошкове паушала на име буџетских средстава суда у износу од 5.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.184/24 од 26.07.2024. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА, изјављена преко браниоца адвоката Бранислава Манића, па је потврђена пресуда Основног суда у Панчеву К. бр.577/20 од 11.06.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Бранислав Манић, без формалног означавања повреде закона, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан и да наведене пресуде преиначи и донесе ослобађајућу пресуду, или да исте укине и списе предмета врати на поновно одлучивање. Иако формално не означава, из самог образложења захтева произилази да бранилац суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости јавном тужиоцу Врховног јавног тужилаштва, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, адвокат Бранислав Манић истиче да у радњама окривљеног нису остварени ни објективни ни субјективни елементи предметног кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. Кривичног законика. Бранилац свој став образлаже тиме да је оштећени ББ у критичном периоду био запослен као рибо-чувар у д.о.о за рибарство и искоришћавање вода „Риболовачки савез Војводине“, што значи да је у питању друштво са ограниченом одговорношћу као тип фирме у којој је оштећени био запослен, те да самим тим оштећени није имао својство службеног лица, будући да ниједан запослени у оквиру наведеног друштва са ограниченом одговорношћу, нема својство службеног лица. На овај начин, бранилац суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 323. став 1. КЗ је прописано да ко нападне или прети да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности, казниће се затвором до три године.

У конкретном случају, у изреци побијане пресуде Основног суда у Панчеву К. бр. 577/20 од 11.06.2024. године је наведено да је окривљени АА у стању урачунљивости, свестан свог дела и да је исто забрањено и да је хтео његово извршење, претио да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности, након што је чамац његовог власништва затечен у криволову рибе, док су рибочувари запослени у д.о.о за рибарство и искоришћавање вода „Риболовачки савез Војводине“, оштећени ББ и сведок ВВ у складу са овлашћењима рибочувара прописаним чланом 14. став 1. тачка 3. Закона о заштити и одрживом коришћењу рибљег фонда, којим је

прописано да у вршењу својих послова рибочувара, као службено лице овлашћен да приступи свакој риболовној води на рибарском подручју у циљу контроле, вршио контролу чамца окривљеног, пришао оштећеном ББ и истом изнео претње да ће да му „је.е матер“ и да ће га запамтити, те је закорачио ка оштећеном ББ, с тим што су га сведоци, полицијски службеници ГГ и ДД спречили да приђе оштећеном на начин да су га померили у страну, чиме је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. Кривичног законика.

У конкретном случају у изреци побијане пресуде је наведено да је окривљени на описан начин претио да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности, као и да је оштећени ББ поступао као овлашћено службено лице, у складу са овлашћењима рибочувара прописаним чланом 14. став 1. тачка 3. Закона о заштити и одрживом коришћењу рибљег фонда, којим је прописано да у вршењу својих послова рибочувара, као службено лице овлашћен да приступи свакој риболовној води на рибарском подручју у циљу контроле, вршио контролу чамца окривљеног, те да је окривљени био свестан свог дела, да је исто забрањено и да је хтео његово извршење, па су по оцени Врховног суда, у изреци пресуде, наведени сви објективни и субјективни елементи кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим. Самим тим су наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да опис радњи извршења предметног кривичног дела не садржи све елементе предметног кривичног дела, односно да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац истиче да је суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, те да није јасно на основу чега је суд утврдио да је окривљени кривично дело извршио у стању урачунљивости, с обзиром да током целог поступка није вршено вештачење на околности његове урачунљивости и његовог психичког стања. Бранилац сматра да окривљени критичном приликом јесте био изнервиран и љут, али да ни једним поступком ни радњом није претио оштећеном, те да нико од испитаних сведока није чуо ни једну једину претњу, односно окривљени јесте вређао оштећеног, али му није претио нити му је физички прилазио. Бранилац још наводи да је на основу исказа испитаних сведока утврђено да се окривљени у критично време налазио на обали, док се оштећени налазио на чамцу у води, удаљен неких 10 метара од окривљеног, што значи да окривљени није могао да закорачи ка оштећеном, те да суд није испитао сведока ЂЂ, који се налазио у непосредној близини лица места и који је возио критични чамац, у ком се налазио и окривљени.

На овај начин, по оцени Врховног суда, бранилац суштински оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањам сопствене оцене изведених доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, због повреде закона, па се Врховни суд у оцену изнетих навода захтева није упуштао.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче да је непримерена казна која је изречена окривљеном, односно условна казна затвора, као и да суд није узео као

олакшавајућу околност чињеницу да је окривљени критичном приликом доживео стрес и депресивно стање, као и да није раније осуђиван, те да није довољно ценио околност да је исти породичан човек и отац троје малолетне деце, што суд није узео као олакшавајућу околност. На овај начин бранилац указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, која повреда одредаба ЗКП такође не представља разлог због којег је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па се овај суд ни у оцену ове повреде није упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредабе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић